

bøde for den anden? Den højtærede Indenrigsminister hævder, at det nuværende Ernæringsprincip hviler netop paa videnskabelige Undersøgelser i denne Henseende. Men naar det gør det, hvorfor har han saa ladet Rationeringskortene lyde paa samme Kvantum for Mænd som for Kvinder? Hvis man absolut slavisk skulde følge disse videnskabelige Resultater, som man maaske er naaet til, maatte man jo ved Fordelingen af Ernæringsmidlerne have gjort Forskel paa Mænd og Kvinder. Dette har det offentlige ikke gjort.

Saa siger den højtærede Indenrigsminister, at i det praktiske Liv vil man forlange mindre Betaling af en Kvinde end af en Mand, og han var i den Henseende inde paa samme Betragtninger som det ærede Medlem fra Odder. Men jeg tror ikke, man har Ret til at hævde dette, ikke mere, man har haft det før. Maaske har det ærede Medlem fra Odder Ret i, at man paa Højskolerne gør en Forskel, maaske har han Ret i dette specielle Tilfælde, det er muligt. Men jeg ved med Bestemthed, at dette Forhold er ved at forandres. Man er ved at udligne denne Forskel. Jeg kan blot pege paa en Ting, der ganske vist ikke direkte staar i Berøring med dette Forhold, men som dog er et Fingerpeg i denne Retning. Naar der var Tale om at give Folk Adgang til en Fæst, hvor der skulde betales, saa kostede det f. Eks. 1 Kr. for en Herre og 75 Øre for en Dame; nu tager man samme Betaling. Og paa samme Maade, som man har forandret Forholdet paa dette Omraade, der har bestaaet fra Arilds Tid, er man ogsaa paa andre Omraader inde paa at udjævne Forskellen i Betalingen for Mænd og Kvinder. I alle Tilfælde gør Staten, som jeg sagde, ikke denne Forskel, vel at mærke ikke i de Tilfælde, hvor det bliver til Ugunst for Kvinderne. Skal den trække fra, hvad der svarer til Kostens Værdi, trækker den det samme Beløb fra for Mænd og for Kvinder.

Saa siger den højtærede Indenrigsminister: man straffer ikke den Dygtighed, her er Tale om, man vurderer den. Men hvis man virkelig saa minutiøst skulde udregne denne Dygtigheds Værdi, maatte man jo opstille Undtagelsesregler ogsaa overfor visse Grupper af Mænd, saa maatte man ogsaa gøre Undtagelser f. Eks. overfor forhenværende Kokke og forhenværende Skrædere, idet man maa antage, at de kan klare sig bedre i saadanne Forhold end Mænd af andre Brancher. Den højtærede Indenrigsminister talte om, at Mænd ikke altid kunde vælge deres Livsbaner, og at man i store Samfundslag netop har det saaledes, at

Mænd bliver tvunget ind paa bestemte Livsbaner. Det er fuldkommen rigtigt, men den højtærede Minister vil dog sikkert indrømme, at hvis dette gælder Mænd, gælder det i endnu højere Grad Kvinder, for det er vist en uomtvistelig Sandhed, at hvis Forældre staar overfor Valget imellem at lade Sønnen eller Datteren følge den Livsbane, vedkommende kunde ønske, sætter de, hvis det koster noget at uddanne sig dertil, i første Række alt ind paa, at det skal være Sønnen, der bliver uddannet, og saa lader man Datteren gaa over i det huslige Fag, for man nærer endnu den Anskuelse, at der hertil ikke kræves Uddannelse.

Ministeren var dernæst inde paa Betragtninger angaaende lige Løn. Han var Tilhænger af dette Princip, men mente, at det kunde ikke sammenlignes med dette Forhold. Det er netop det, jeg mener, det i Virkeligheden meget vel kan. Ministeren har selv brugt Udtrykket, at dette var en Efterløn, og man maa godt kunne anlægge de samme Synspunkter overfor denne Efterløn som overfor Lønnen; i hvert Fald: hvis man overfor Efterlønnen vil vurdere — Indenrigsministeren brugte dette Udtryk — Kvindens huslige Evne, saa maa man gøre det samme overfor Lønnen. Det vil saa betyde, at den erhvervende Kvinde i Virkeligheden, hvis hun har lige Løn med Manden, er bedre stillet end den erhvervende Mand. Dette er en Slutning, som jeg stadig og navnlig under Forhandlingerne om Tjenestemændenes Forhold absolut har bekæmpet, og jeg vil ogsaa gøre det her.

Jeg har prøvet at rejse dette Spørgsmaal, for jeg har ønsket, at man i Lovgivningssager noget mindre end hidtil vilde komme ind paa at dele Samfundet i Mændene paa den ene Side og Kvinderne paa den anden Side. Og jeg vil i det længste haabe til Trods for, at Mændene har Overvægten indenfor denne høje Rigsdag, at mit Krav maaske dog til sidst vil vinde Ørenlyd. Det ærede Medlem fra Odder, forstod jeg, har egentlig heller ikke afvist Tanken; jeg synes, han sagde, det var rigtigt at tage dette op til Behandling i Udvalget og overveje det. Det vil jeg henstille, at man gør.

Hegelund-Lange: Jeg skal fatte mig i den størst mulige Korthed. Overfor den sidste ærede Taler (Elna Munch) skal jeg gentage, hvad Ministeren sagde, at man ikke uden videre kan afvise videnskabelige Undersøgelser af denne Art, særlig ikke i disse Tider, hvor man i mange Lande og ogsaa herhjemme har bygget praktiske Ernæringsforanstaltninger derpaa. Jeg